

וקנין שמעון

רב"ט

שמעון נולד במרוקו בשנת 1950. גדל במשפחה מסודרת עם חמשת אחיו ואחיותיו. הגורל התאכזר למשפחה, וכשהיה שמעון בן חמש נפטרה האם, וקשרי המשפחה החלו מתפוררים. הקהילה היהודית במרוקו, דאגה לשלוח אותנו לבתי יתומים. שמעון, מקסים ואני נשלחנו לבית יתומים בקזבלנקה. המטפלות בבית היתומים אהבו אותנו מאחר והיה שקדן והתנהג בשקט. הטא היה חברותי, וידע להצחיק את כל הילדים. בכל החגיגות הופיע כשחקן או זמר. ובכל תערוכה היו לו מוצגים יפים, ותמיד השתוקק לשלוח לאחד הקרובים את עבודותיו. למעשה לא היו לנו קשרים עם אף אחד מהמשפחה. ובימי הביקורים הרגשנו ששלושתינו מבודדים. בחגים לא היה לנו אל מי ללכת, והיינו היחידים שנשארנו תמיד בבית היתומים. לא ידענו מה מטרת המוסד, אולם החמימות שקיבלנו עצבה את דמותינו, וחזקה את תקוותינו. יותר מאוחר ידענו שמטרת המוסד לגדל אותנו, לארגן אותנו בחברת הילדים, ולשלוח אותנו לארץ ישראל.

הגיע היום בו היינו צריכים לעלות לישראל. כל הילדים והעובדים במוסד בכו, וכמובן גם לנו היה קשה להיפרד והיינו עצובים. בנמל של גיברלטר נפגשנו עם האב ויתר האחים. לאט לאט חזרנו להיות משפחה אחת. בארץ החגוררנו בכאר שבע. בהיותו בן 13, יצא שמעון לעבודה ב"סרלל ברונה". הוא נקלט יפה בעבודה ואחד המנהלים הצמיד אותו אליו ולימד אותו ממש את המקצוע. שמעון היה בעל מקצוע טוב בטפסנות.

כשהגיע לגיל גיוס הלך בגאווה לשרת את המדינה. לא ביקש שחרור או דחיה. שמעון נחקבל לשריון, היה גאה בחיל, סיפר תמיד על צה"ל, והיה גאה במדים. שמעון נקשר מאוד אלי לאחר מות האם, ושיתף אותו בכל מה שהרגיש. כשנתיים לפני המלחמה הכיר את רחל. הם אהבו מאוד טכבר קבעו תאריך לחתונה. בשכונה כולם חיכו בכליון עיניים לחתונה של שמעון, ויודעים לספר על אצילותו ונימוסיו. רחל היחה בשבילו כאם, כאחות וכאהובה. היא ידעה על הסבל הרב שהיה לו בילדותו, והאמינה שיהיה להם בית חם ומאושר. שמעון אבה מאוד כדורגל, היה שחקן בליגה העירונית של כאר-שבע, ותמיד קיווה להגיע ולשחק בקבוצה הלאומית של הפועל כאר שבע. מלחמת יום הכיפורים קטפה אותו ואין מילים כדי לבטא את האסון. המשפחה יודעת שבגופו יחד עם חבריו נתנו לנו אח החיים - ונדע תמיד לזכור אותו.

ירלנד אחותו

שמעון נפל ב-19.10.73 בדרך מצרים ע"י האגס המר.